MDCCCLXXVII—MCMXVII, I—IV (*ibid.*, 1933—39; koos N. Loone'ga).

Isikl. saadud andmed. *O. L.*

* **BOBRINSKI, Vladimir Aleksejevitš**, vene sõjaväelane, sünd. 2. X 1824 vkj., oli teedeminister 1869—71, surn. 28. V 1898 vkj.

Кн. М. Н. Щербатовъ, Матерьялы для справочной книги по русскимъ портретамъ, I A (1910).

* **BOCHMANN, Alexander Heinrich Gregor v.**, maalikunstnik, suri 2. II 1930 ukj. Düsseldorf'is.

Pvl. 1930, nr. 50 (H. Laipman) jm. saadud andmed.

BOCK, Alexander Friedrich v., kujur, sünd. 7. VI 1829 vkj. Tartumaal Reastvere mõisas, sai 1850—57 kunstihariduse Peterburi kunstideakadeemias, mille lõpetas suure kuldaurahaga reljeefi eest „Kristuse ristilöömine", töötas akadeemia stipendiaadina 1857—63 Saksamaal, Prantsusmaal ja Itaalias, viimases (Roomas) pikemat aega koos J. Köler'iga (vt.). A. 1864 nimetati ta akadeemikuks ja professoriks; surn. 17. VIII 1895 vkj. Peterburis. — Skulptuuri õpetajana on B. andnud kunstiharidust teiste seas ka A. Adamson'ile (vt. ka *Suppl.*), kelle loomingulise ilme kujunemisele ta avaldas õige tunduvat mõju. B-i teoseist on väljapaistvaimad: marmorkuju „Psüüh meeleheitel" (1864), feldmarssal I. F. Paskevitš-Erivanski monument Varssavis (1869), suur skulptuurkompositsioon „Saalomoni kohtumõistmine" Peterburi kohtukoja fassaadil, pronksgrupp „Minerva kunstide kaitsejana" kunstideakadeemia hoone kuplil (1875) ja Katariina II kolossaalne büst akadeemias (1880). Mainida tuleb ka väikesi salongfiguure pronksis ja marmoris. Eesti Kunstimuuseum Tallinnas omab temalt maalikunstnik K. T. v. Neff'i (vt. *Suppl.*) büsti (kips, 1887; marmorist originaal asus kunstideakadeemias Peterburis).

Ф. И. Булгаковъ, Наши художники (1890); Neumann, Lex. (1908); W. Neumann, Baltische Maler und Bildhauer (1902). *A. V.*

BOCK, Heinrich Anton Hermann Karl Peter Moritz Friedrich v., Liivimaa rüütelkonnategelane, sünd. 18. XI 1818 vkj. Viljandimaal Loodi mõisas maanõuniku Heinrich August v. B-i pojana. Õppinud 1837—39 Tartu ülikoolis õigusteadust ja reisinud 1841—42 Saksamaal, Šveitsis ja Itaalias, astus ta 1846 Liivimaa maateenistusse, oli alul Võnnu 3. jaoskonna khk-kohtuniku abiks, a-st 1857 Paistu kiriku eestseisjaks ja Viljandimaa sillakohtu adjunktiks. 1860 valiti B. kreisisaadikuks, 1867 maanõunikuks, 1872 Liivimaa maamarssaliks; ta oli viimasel kohal 1884. a-ni, seega pikemat aega kui ükski teine enne teda selles ametis; oli 1884—87 uuesti maanõunik; surn. 25. II 1903 vkj. Riias. — Kuulunud oma nooremas eas H. v. Fölkersahm'i (vt.) ümber koondunud vabameelsemasse aadlirühma, võttis B. 1860-ndail a-il aktiivselt osa tolleaegsete reformide teostamisest. B-i maamarssaliks olles asutati rüütelkonna poolt 1872. a. maapäeva otsusega Viljandis maagümnaasium ja oldi sunnitud, eeskätt Vene valitsusvõimude algatusel ja survel, tegelema tähtsate reformide küsimusega Liivimaal. Tähtsamaina neist tuli päevakorrale maapõhimikumaksu reform ja maaomavalitsuse laiendamise küsimus. Rüütelkonnajuhina B. kaitses siin ettevaatlikult ja konservatiivselt senist korda. Eriti maaomavalitsuse reformi küsimuses tõrjus ta mõjukalt tagasi nii valitsusvõimude algatusi kui ka aadli vabameelsemate ringkondade uuendustaotlusi, esinedes iseäranis tagajärjekalt H. v. Tiesenhausen'i (vt. *Suppl.)* vastu 1878. a. maapäeval. B-i maamarssaliks oleku aja lõpupoolel avaldas eesti ja läti rahvuslik liikumine eriti hoogsat tõusu. Selle vastu pidas B. koos kaasaegse resideeriva maanõuniku A. v. Richter'iga (vt. *Suppl.*) aktiivset võitlust, mis aga ei andnud valitsusvõimude, eriti kuberner A. Uexküll v. Güldenbandt'i (vt. *Suppl.*) kohalikkude pärisrahvaste rahvuslikku liikumist toetava poliitika tõttu kaugeltki rüütelkonna seisukohalt soovitud tulemusi. Maamarssalina otsis B. korduvalt abi selle liikumise vastu Peterburi keskvõimudelt, esitades ms. 1881 ka keisrile ametliku kaebuse kuberneri kohta, keda süüdistas passiivsuses „ülekäte läinud" eesti ja läti rahvusliku liikumise suhtes. Selle kaebusega seoses algatatigi senaator N. A. Manassein'i (vt.) revisjon, mis kujunes ettevalmistuseks venestamisreformidele. Lootes sellest revisjonist Liivimaa erikorrale häid tulemusi, ei pidanud B. alul tarvilikuks võidelda selle algatuse vastu. Hiljemini veendunud vastupidises, püüdis B. küll pehmendada revisjoni ähvar-